

MOLNÁR MIKLÓS

Abigél abajgatása

Abigél magas talapzatra helyezett, embermagasságúnál nagyobb szobra – Ohmann Béla „Álló nő” című alkotása – a soproni Állami Szanatórium, vagy közkeletű nevén a „Szívkörház” parkjának mélyén áll. (Az „Abigél” című Szabó Magda-regény filmváltozatában nem ez a szobor szerepel.) A kőből megformált félmeztelen nőalak lábához

jótét lelkek rendszeresen virágokat visznek, valamint – egy jókora kődarab alá rejtve – összehajtogatott papírszeletekre firkantott, szanatóriumi ápolásra szoruló szívek mélyéről fakadt kérelmeket, melyeket az első komolyabb eső olvashatatlan foszlányokká áztat. Egy óvatlan – vagy nagyon is óvott – pillanatban („Abigél, segíts!”) kikaptam a cédulákat a kődarab alól, és a szanatórium botanikus kerttel fölérő parkjának egy félreeső padján bemásoltam a jegyzetfüzetembe, aztán visszatettem őket a kő alá, Abigél impozáns, legalább negyvenhatos lábának tövébe.

A szoborhoz könyörgők – és alighanem ez a forrásuk a lábra kapott jámbor hiedelmeknek – abban a hiszemben leledznek, hogy az „Abigél” 1977-ben ké-

szült, négyrészes tévésorozatként bemutatott filmváltozatát a soproni szanatóriumban forgatták, jóllehet a filmben egy másik – a soproninál „decensebb” – Abigél-szobor látható. A filmet valójában Budapesten, Vácon és a vácrátóti arborétumban vették föl, a „csodatévő szobrot”, egy vízfordó lány szobrát, Dunaiszky Lőrinc klasszicista szobrász 1814-ből származó alkotását pedig egy Október 6. utcai házból kölcsönözték a forgatás idejére.

Meglehetősen sokféle és sokat markoló kéressel járulnak a profán szentté előléptetett, az egyetemes közbenjáró, a „mindenki lobbistája” rangra emelt Abigél elé. Mivel a mitikus képzetek övezte, emberfölötti hatalommal fölrüházott „Soproni Abigél” nincs kanonizálva, az ő segítségéért folyamodókat nem kötik gúzsba a beiktatott szentekhez fűződő kötelező hiedelmek, nem feszélyezi őket a térdre rogyás és az ájult tisztelet kényszere, így aztán kedvükre személyeskedhetnek vele, akár meg is dorgálhatják, és be is olvashatnak neki (meg nem hallgatott kérés miatt a Szűzanyát vagy Szent Antalt senki sem merné leundokozni, ahogy egy kérelmével nyilván fölsült fehérmép tette Abigéllal).

Nem lehetetlen, hogy a soproni szanatóriumban is akad, miként az eredeti történetben, egy jószágos König tanár úr, aki titokban teljesíti a kéréseket... Ne bélyegezzük a babonás hiszékenységet netovábbjának a segítségért folyamodók abba vetett lankadatlan hitét, hogy Abigél közbenjárása folytán valóra válnak az eléje terjesztett óhajok! Ősrégi és egyetemes tapasztalat, hogy a bármely tárgyhoz és lényhez, valaha élt személyekhez vagy képzelt istenségekhez intézett őszinte, állhatatos könyörgés és fohász, ha tiszta szándék és összpontosított elme indíttatására mondják, nem marad válasz nélkül: működésbe lépnek a világegyetemben mindenütt, tehát magában az imádkozóban is meglévő hajszálfinom energiák, erői jótékonyan gyarapodnak. A régi Kínában, írja Hua-Ching Nin taoista mester, kutakhoz, a „víz” hatóerejéhez, tűzhelyekhez, a „tűz” hatóerejéhez, öreg erdei fákhoz, a „fa” hatóerejéhez, magas hegyekhez, a „föld” hatóerejéhez, kardokhoz és fegyverekhez, a „fém” hatóerejéhez imádkoztak az emberek, és őszinte imádságuk szinte mindig fogatos volt. Akadnak persze „Abigél-szeptikusok” is, akik – mint alább is olvasható – gunyoros válaszokat és kérelmeket fogalmaznak meg Abigél nevében. Maguk látják kárát: nem részesülnek erőttöbbletben, hanem energiát veszítenek.

2013 őszén jártam először a soproni szanatóriumban, meglátogattam ott kezelt barátomat, T. O. költőt. Azóta gyakran térek be a „Szív-kórház” kertjébe, hogy följegyezzem az Abigél színe elé terjesztett egyre újabb kérelmeket. A kérések stílusán és helyesírásán csak egy-két helyen igazítottam.

A Cenci tesómnak és anyukámnak legyen végre békéje! A sógorom hagyja élni őket nyugodtan!

Abigél! Kérlek, adj jó egészséget NEKEM. Sanyival kiegyensúlyozott kapcsolatom legyen, fogadjam el.

Szeretném, ha a mama minél előbb hazajöhetne, és hogy a Levivel a kapcsolatom jó legyen. A családom legyen egészséges. Kapjak egy kis pénzt.

A férjem gyógyuljon meg! Soha ne legyen a szívével baj! Köszönöm. Kérlek, segíts, hogy rendbe jöjjünk pénzügyileg is.

Azt kívánom, hogy meg legyen áldva a családom! Anna

Legyen családi ház.

Drága Abigél! Szeretném megvalósítani az álmomat, hogy a hátralevő életemet Sopronban élhessem le. Amikor eljön az idő, hogy menni kell erről a földről, szeretnék itt nyugodni.

Unokámat gyógyítsd meg! Köszönöm: Nagy

Gyermekáldás!

Szeretnék egy lakást. A kicsikéimnek gondtalan élete legyen. Ha letelik a GYED, szeretnék egy jó állást. Azt kívánom, hogy boldog és egészséges legyen az egész családom még legalább 85 éves korukig. Köszönöm!

Kedves Abigél! Azt kívánom, hogy a szerelmünk örökké tartson.

Drága Abigél! Szeretném, ha az egész családom egészséges lenne, nyugalomban és boldogságban élhetnék, és egy kis anyagi segítség is igen jól jönne a mindennapokban. Öttalálatos szelvény! Nem a totón, Abigél, hanem a lottón... Köszönettel egy reménykedő nagymama, aki bízik benne, hogy Abigél megszajnálja, és segít rajta.

Abigél válasza: Szent Tamás napján, december 21-én gyúrd kilencven gombócot, rejts el bennük kilencven számot, és dobd őket forró vízbe. A víz tetejére először feljövő öt gombócból lesznek a nyerőszámaid.

Kedves Abigél! Régóta vágyom rá, hogy láthassalak. Hiszek Benned, és kérlek, segíts rajtam is. Nagyon szeretnék boldog lenni a még hátralevő életemben. Van valaki, aki fontos nekem. Kérlek, váltsd valóra az álmom! Üdvözlettel: Anikó

Kérlek, adj egészséget és boldogságot a családomnak, Anyunak, Apunak, Gergőmnek és nekem!

Abigél, hozzád hozom a fogfájásom, hogy nálad maradjon, tőlem meg elmúljon.

Nagyon szeretném, hogy az életem szerelme ne hagyjon el. Örökké együtt maradjunk. Köszönöm szépen!

Abigél, segíts! Kérlek!!! Babucinak jó látást! Családunknak egészséget! Nemzetünknek békét, boldogságot! Gyerekeknek, unokáknak vágyaik valóra válását! Köszönjük, Isten áldásával!

*Mondd meg nekem, Abigél,
az anyósom meddig él?
Hogyha választ nem kapok,
többé rád se bagózzok.*

Abigél! Jó egészséget Neked is. Remélem, egészségesen megyek haza. Marika

Három hét múlva: Nagyon szép napokat töltöttem itt. Köszönöm! Vigyázz magadra, Abigél, hogy továbbra is teljesíthesd a kéréseimet! Marika

Drága Abigél! Madách Imre az akadémiai székfoglaló értekezésében idézett egy Lao-cének tulajdonított, Madách szerint szégyenletes mondást: „Háromféle hús kell a boldogsághoz: disznóhús az asztalra, öszvérhús utazáshoz, nőhús az ágyba.” Hát én nem szégyellem a kérésem: segíts hozzá, hogy hús lehessen egy férfi ágyában! Nekem ez kell a boldogságomhoz! Bella

Kedves Abigél! Megint itt vagyok, de a tavalyi kívánságom sajnos nem teljesült. Pedig nem sokat kívántam, mégse teljesítetted. Ha figyeltél volna egy kicsit, tudnád, mit szerettem volna, de te rám se fütyülsz. Csalódtam benned! Nem hallgattad meg a kérésem!!! Légy szíves, és legalább egyszer hallgass meg! Most még utoljára kérlek, légy szíves a szárnyaid alá venni. Mert én szépen kértelek, de hiába. Te undok Abigél, még most is hiába kérlek, hogy rendezd a dolgaimat, te csak magaddal törödsz. Olyan undok vagy! Most már hazamegyek, és megpróbállak elfelejteni.

Abigél! Április 17-én tedd boldoggá Nórit, kívánsága szerint Tóbiással, hivatalosan! Egészséges gyerekek adjon életet!

*Abigél, én elpanaszlom,
láz okozza minden kínom.
Az első madár feletted
lázam vigye, s gyógyítson meg!*

Múljon el a zsidbadásom, azt kérem szépen. Ica

Abigél válasza: Ica! Kutyatej szárának nedvével kenegesd a remegő részt, míg el nem áll a remegés. Abigél

Ica viszontválasza: Abigél! Nem hittem volna, hogy diszlexiás vagy. Én zsidbadásról beszéltem, nem pedig remegésről. Szerinted az ugyanaz? Eszem ágában sincs a remegésem elmúlását kívánni! Pont úgy vagyok vele, mint Ady Endre: „Finom remegések az eröm...” Úgyhogy ha nem tudod elmulasztani a zsidbadásomat, akkor inkább hagyjál békén. Ica

Nekem a kérés nagy szégyen... Adjál akkor is, ha nem kérem! Netuddki

Egy alkalommal ismét betértem a „Szívkörház” kertjébe. Furdalt a kíváncsiság: szaporodtak-e Abigél talpánál a kívánságcédulák? Ahogy közeledtem a szoborhoz, észrevettem, hogy áll előtte valaki. Azt hittem, Abigélt fényképezi. Mikor már csak néhány lépésnyire voltam tőle, látom ám, hogy a fickó kezében nincs se fotómasina, se bunkofon, hanem csak álldogál, és bámul fölfelé, kiguvadt szemmel. Aztán azt is megláttam, mit kémlel. A szobor feje búbján torkaszakadtából, szíve mélyéről énekelt egy kackiás kismadár. Picike madár volt, akkorka csupán, hogy összecukott tenyeremben kettő vagy

három is elfért volna belőle; alighanem vörösbe. Akkora lelkesedéssel csiripelte világgá a roppant fontos mondanivalóját, hogy nem csoda, ha a fickó néma áhitattal bámulta. Ugyanezt tettem én is: földbe gyökerezett lábbal álldogáltam, és rajta felejtettem a szemem a madárkán. Talán az Abigélhez intézett kívánságokat továbbította kozmikus madárnyelven az égi hatalmasságok felé... Nyomban letettem abbéli nemtelen szándékomról, hogy Abigél lábához járulok, és megbolygatom a kődarab alatti cetliket. Mikor sarkon fordultam, és szép halkán elsomfordáltam, a madárka még vígan csicszergett Abigél feje búbján, a fickó meg állhatatosan bámulta.

